

Sygn. akt: I C 1236/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Rafał Kubicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Grandys

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2022 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa C. B.

przeciwko Skarbowi Państwa Sądowi Okręgowemu w (...)

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powódki C. B. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa

– Sądu Okręgowego w (...)kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia o kosztach procesu do dnia zapłaty.

sędzia Rafał Kubicki

I C 1236/21

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie powódka wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...) 100.000 zł „za rażące naruszenie prawa przez funkcjonariuszy publicznych w sądach Rzeczypospolitej na podstawie art. 5, 6, 9 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. i art. 415 k.c. i art. 417 k.c.”. Jest oczywiste, że pisząc o ustawie z dnia 20 stycznia 2011 r., powódka miała na myśli ustawę

o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa. Wymieniając poszczególne sygnatury akt spraw: (...), powódka zarzuciła pozwanemu działania w nich niezgodne

z prawem: zwrot pozwu, odrzucenie skargi o wznowienie postępowania, nieprzekazywanie do Sądu Najwyższego wniosków powódki o wyłączenie sędziego ani zażaleń, niewłaściwe przekazywanie spraw dla tuszowania przestępstw pozwanych.

Pozwany wniósł odpowiedź na pozew bez udziału Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (informacja o przekazaniu przez Prokuraturę sprawy pozwanemu do samodzielnego prowadzenia na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy

o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej poprzedziła wniesienie odpowiedzi na pozew – k. 85), Zarzucił powódce niedostateczne sprecyzowanie i udowodnienie roszczenia, niewykazanie żadnej z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego: bezprawności pozwanego ani poniesienia szkody przez powódkę, a ponadto brak wykazania wysokości roszczenia.

Sąd ustalił następujące fakty i zważył, co następuje:

Jako jedyne dowody w sprawie powódka zgłosiła akta spraw o sygnaturach wymienionych w pozwie. Nie wносиła o przesłuchanie świadków ani o przesłuchanie stron, nie formułowała żadnych wniosków dowodowych poza powołaniem się na akta spraw. Co więcej, nie stawiała się na rozprawie. Analiza pozwu wskazuje na to, że powódka opiera się na faktach będących wyłącznie przebiegiem postępowań sądowych, a do tego dodaje wyrazy swego niezadowolenia z tego przebiegu, połączone z twierdzeniami, że doszło tam do „tuszowania przestępstw”, „przekrętów”, „wspierania się oszustów”. Powódka nazywa sędziów w pozwie i w replice do odpowiedzi na pozew: „oszustami”, „agenturą”, „hołotą sądową”, „ćwokami sądowymi”, „przestępczością zorganizowaną”, „złodziejami”, „ślepyimi na oczy i prawo”. Przebieg postępowań wymienionych w pozwie był w skrócie następujący:

Akta Sądu Okręgowego w (...) o sygn. I C (...) (wcześniejsze sygnatury: (...)) o odszkodowanie przeciwko Skarbowi Państwa (SR w (...), SO w (...), Prokuraturze Rejonowej w (...), Prokuraturze Okręgowej w (...), SA w G., Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Komorników)

i szeregowi osób fizycznych (sędziów i prokuratorów). Tok sprawy zajmowały wnioski o wyłączenie sędziów poszczególnych sądów oraz ich oświadczenia w przedmiocie potrzeby wyłączenia. Wątek ten został przerwany postanowieniem Sądu Okręgowego w (...) z 8 czerwca 2020 r., przekazującym akta Sądowi Apelacyjnemu

w G. w trybie art. 44⁽²⁾ pkt 2 k.p.c. celem wyznaczenia innego sądu z uwagi na to, że stroną pozwaną jest m.in. Skarb Państwa Sąd Apelacyjny w (...), a także umarżającym postępowanie w przedmiocie żądań sędziów wyłączenia od rozpoznania sprawy. Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z 14 lipca 2020 r. przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w (...), a ten pismem z 24 sierpnia 2020 r. (k. 534) zobowiązał powódkę do usunięcia szeregu braków formalnych pozwu

w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu. Zobowiązanie zostało doręczone 14.09.2020 r. Powódka podjęła próbę usunięcia braków pozwu pismem z 17.08.2020 r., jednak została ona uznana za niewystarczającą, czego wyrazem stało się zarządzenie przewodniczącego z 28.09.2020 r. o zwrocie pozwu. Odpis zarządzenia

z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia zażalenia został doręczony powódce w dniu 19.10.2020 r., która zarządzenie to zaskarżyła. Postanowieniem z 8 grudnia 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił zażalenie, wskazując w uzasadnieniu, że powódka nie poprzedziła zażalenia wnioskiem o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia tego zarządzenia, co uczyniło zażalenie niedopuszczalnym.

Akta Sądu Okręgowego w (...) o sygn. I C (...): C. B. wniosła skargę z 4.01.2021 r. o ww. postępowania. Sąd Okręgowy w (...) postanowieniem z 30 czerwca 2021 r. odrzucił skargę jak niedopuszczalną na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Postanowienie podległo doręczeniu skarżącej

z pouczeniem o zażaleniu przysługującym do Sądu Apelacyjnego w (...), mimo to nie wpłynął wniosek o pisemne uzasadnienie postanowienia ani zażalenie, skutkiem czego zarządzeniem z 26.08.2021 r. stwierdzono uprawomocnienie się postanowienia w dniu 27.07.2021 r.

Najdawniejsza z wymienionych w pozwie spraw (I C (...)) prowadzona była przez Sąd Okręgowy w (...), z którym powódka nie łączy swojego obecnego roszczenia odszkodowawczego, co oznacza, że sygnatura ta została przez nią podana jako tło sprawy, a zarzucane Skarbowi Państwa w tym procesie nieprawidłowości dotyczą spraw późniejszych. Sprawa ta została zainicjowana przez powódkę pozwem z 23.02.2015 r. przeciwko Komornikowi Sądowemu przy SR (...)

(...) B. o stwierdzenie nieważności egzekucji zapłatę 500.000 zł. Rozprawa została w niej wyznaczona na 14.10.2015 r., a powódka nie stawiała się na niej mimo prawidłowego wezwania, co spowodowało w tym samym dniu wydanie postanowienia o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 5 k.p.c. Postanowieniem

z 28.10.2016 r. Sąd Okręgowy w (...) umorzył postępowanie, wskazując w uzasadnieniu, że wniosek o podjęcie zawieszono postępowania nie wpłynął w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Zażalenie powódki na to postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...)z 28 lutego 2017 r. (k. 495). Pisemne uzasadnienie tego postanowienia wskazuje na to, że Sąd Apelacyjny zaaprobował pisemne uzasadnienie postanowienia o umorzeniu postępowania.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Postępowanie dowodowe – wobec bierności powódki – sprowadziło się do analizy akt, a te nie budzą żadnych wątpliwości co do prawdziwości, autentyczności i prawidłowości postępowań.

Podstawą żądań powódki nie mogły być ani przepisy ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (ponieważ powódka w niniejszej sprawie nie pozwała żadnych funkcjonariuszy, lecz Skarb Państwa), ani art. 415 i 417 k.c., z których powołania należy wnioskować, że chodzi o roszczenie odszkodowawcze z deliktu (ponieważ powódka nie wykazała żadnej przesłanki takiej odpowiedzialności). Dodać można, że – choć przepisy te nie padły w pozwie – roszczenie nie zasługuje też na uwzględnienie gdyby potraktować je jako zadośćuczynienie za krzywdę wywołaną naruszeniem dóbr osobistych (art. 23 k.c., art. 24 k.c., art. 448 k.c.). Otóż przesłanką żądania takiego odszkodowania czy zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej (art. 417 k.c. i art. 417¹ k.c. w zw. z art. 445 k.c.) jak i jest stwierdzenie bezprawności działania Skarbu Państwa. Dodatkowo w przypadku szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, co do zasady jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem (art. 417¹ § 2 k.c.).

Z samej treści pozwu i załączników wynika, że w tym sporze nie można ustalić bezprawności działania strony pozwanej, albowiem wskazane w pozwie jednostki podejmowały czynności w ramach obowiązującego porządku prawnego i swoich kompetencji. Nie stanowi szkody ani naruszenia dóbr osobistych w świetle zasad adekwatnej przyczynowości negatywna decyzja sądu powodująca oczywisty dyskomfort, który wiąże się z uzyskaniem orzeczenia nieodpowiadającego oczekiwaniom strony. Postępowanie sądowe w sprawach cywilnych jest z zasady dwuinstancyjne, co oznacza, iż podlegające zaskarżeniu orzeczenie sądu pierwszej instancji lub zarządzenie przewodniczącego o zwrocie pozwu może zostać skontrolowane przez sąd drugiej instancji w drodze złożonego przez stronę środka odwoławczego. Wydanie orzeczenia niekorzystnego dla strony wiąże się z wymiarem sprawiedliwości. Sama okoliczność, iż w wyniku ostatecznego rozstrzygnięcia wniosku, środka zaskarżenia czy skargi rozstrzygnięcie sądu nie było zgodne z oczekiwaniami powoda, nie prowadzi do wniosku, iż działanie funkcjonariuszy publicznych było niezgodne z prawem. Lektura pozwu i akt załączonych wskazuje jednoznacznie na to, że powódka inicjuje wiele procesów, przegrywa je i w sposób subiektywny poszukuje związku między swoimi porażkami, a rozstrzygnięciami sądowymi.

Powódka mocno akcentuje fakt, że jej pisma adresowane były do Sądu Najwyższego, do którego sądy powszechne nie przekazywały zainicjowanych przez nią spraw. Tu należy wyjaśnić, że rola Sądu Najwyższego w wymiarze sprawiedliwości jest ściśle określona przepisami – przede wszystkim kodeksem postępowania cywilnego i na tej podstawie nie należy do Sądu Najwyższego rozpoznawanie w pierwszej instancji pozwów ani skarg o wznowienie postępowań dotyczących orzeczeń (czy jak chciałaby tego powódka - zarządzeń) wydawanych przez sądy okręgowe.

Dlatego na podstawie wymienionych wyżej przepisów powództwo oddalono, a o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wartość przedmiotu sporu wynosiła 100.000 zł, zaś zastępstwo procesowe pozwanego wykonywał radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, stąd też od powódki na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu

należało zasądzić kwotę 5.400 zł stanowiącą minimalną stawkę wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika wynikającą z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

sędzia Rafał Kubicki